

כל סוטה - גליון 29 - 12 למרץ 1982 - המייסד משה בן-חיים

התנ"ך

גבירותי ורבותי ההיסטוריה חוזרת:

בראשית ברא אלוהים את "כל סוטה", אין להתווכח עם הכתוב.
נכון. בעת ההיא הארץ היתה תוהו ובהו, חושך על פני תהום גם זה כתוב, עובדה.
אחר כך יהי אור ויהי אור.

ועוד אמר - "תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי עשה, פרי למיננו אשר זרעו על הארץ.
ותוצא הארץ עשב מזריע זרע למינהו ועץ פרי אשר זרעו בו למינהו"
וירא כי טוב - ככתוב וישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף.....
ויברא את האדם בצלמו זרעים לעיניו.....
ויאמר להם פרו ורבו מלאו את הארץ, זרעו זרע וכך יהיה לכם לאכלה.

ההיסטוריה פרושה לפניכם -
5.11.76 (הארץ תוהו ובהו), מחליטים משה בן-חיים ודני על דעת עצמם (כמעט) להוציא
עיתון מחתרת שבו יוכל נוער השוליים לשפוך את הזוהמה המצטברת התורשתית ממוחו הקודח.
העיתון נקרא אמנם עיתון בלתי תלוי, אך מסתבר מיד שהרבה אנשים תלויים דווקא בדרשה
הזאת, משאיר אחריו נבון וחסר אונים את "דברי".

בחצר המשק מתעורר פולמוס בדבר כדאיות של עיתון משנה כזה כמו "דברי הכפר".

5.11.76 - אומרים תהיה מלחמה !

זהו זה - סוטים, זרזקים, דפזקים, מסכנים, אקונומים, חתנים, מפונים.....
חזרנו אליכם, הרימו את הראש.

המערכת. (שם בדוי)

מה נשמע

זמנים חדשים זמירות ישנות וקול התור נשמע בארצנו
תור לאוטובוס, תור לכספומט, תור לשגרירות האמריקאית ועכשיו גם תור לוועדת השיכון
בכדי להשיג חדר.
כן, מבול חדש של בני משק חוזרים - שרים - עולים - יורדים - עומדים - לומדים הגיעו
לתחנה. מי לתדלוק מי להחליף רכבת ותחתונים, ומי לעלות מחדש על הפסים.
אז ברוכים הבאים והשרים:
ג'נט ואמיר, פלוא, משה, אורן, דינה, דנה, דינה ורונן שהגיע לאולפן.

גל אחר של חתונות עלה על גדותיו והציף את הקיבוץ בשמחה אמיתית, ורק הרבי מצפת נעלם
ובמצא אחרי שבוע ב- guest seminar

מאורעות מסעירים במיוחד לא קרו מאז הגליון האחרון, ורק מאורע משעיר אחד הסעיר את
הכפר בזמן האחרון, בואו של גמל עם חמישה מהלכים והנעה קדמית למשק ילדים!

שני ביקורים חשובים עלו לכותרות - הראשון של דניאל מיטרן שהגיע לקיבוץ ולכבודה אורגן צוות אבטחה מלא כשהגנרל שלנו מפקד על המבצע מכדור פורח שנקשר לאסם כשהסיסמא היא: אם אדם נופל מהאסם באמצע הלילה, רק הג'ירפה של מיירון יכולה להרים אותו.

הביקור במלכותי השני יהיה ביקור (לפי מקורות יודעי דבר בחברת מקורות) ואף הוא של דניאל הלא הוא מלך הצריפים ומערכיו הראשונים של עיתון זה. לכבודו כר נמסר, תיערך ארוחת שחיתות בחדר השומרים וילדי הגנים יורדו למקלטים.

אישיות חשובה אחרת, בני גולדברג יצא למסע עסקים באוסטרליה כשהוא גורר אחריו שמועות על התמוטטות הבורסה של מחניים עקב הגילוי המסעיר של שותפות גולדברג בהמצאה החדשה של מרידור "הברז", שחטפנו כלנו.

הוקם מועדון צעירים, פאב ובית מחסה חדש במקלט של חדר אוכל, ביוזמתו הברוכה של מיכי, והלהיט של הבאר הוא "חורסקופ" תחזית שבועית בשיתוף סדרן העבודה וועדת פרו ורבו.

קבוצת הראגבי התפרקה והמגרש הולך להיזרע בדשא חדש, ואילו קבוצת הכדורסל זכתה לחיזוק אמריקאי של אורן ופלאו שהעלו את מספר שחקני הסגל משניים לארבע.

זהו להפעם ואם אין חדשות אז צריך ליצור אותם ועד לפעם הבאה "מה נשמע? רדיו!"

מפחית הבירה

שאלו אותי אם כל מה שאני כותב זה נכון ודברים שבאמת קרו. מה זה משנה? דחיל-רבאק. צחקתם? בכיתם? נהיתם? זה הכי חשוב.

אני הולך לאסט. שמעתי שאחרי הסמינר הראשון (שרינג או אולי פודינג) אפשר לקום בלי שעון מעורר. הגוף מתעורר בזמן לעבודה בצורה טבעית - (שעתיים מאוחר)

אמרו לי שהמילים הגסות שאני כותב במאמרים שלי מכערות את פני עלון קיבוץ כפר הנשיא. אתם יודעים מה? השמוק שאמר את זה צודק במאה אחוז.

סיפור שהיה באמת - יצחק עדר עדיין בא לאכול ארוחת בוקר ב 9.15 אחרי שגמרו לנקות ולקפל את הכל. כמו כן ממשיך לכוון את השעון קיר בחה"א (אפילו כשלא צריך)

** עצת השבוע (שורש עצי:ן) אם תמיר (1.95 ס"מ) בא אליך ואומר לך: "אתה טיפש כסיל ויש לך פראץ של קוק" תשמעו לי ופשוט תענו לו "אתה צודק"

ביום שבת לקחתי את דותן קוניגס (בן ה-6) לטיול קצר. בדרך הוא אמר לי שהוא רוצה פיפי. אמרתי לו שישלוף את הנקניק וקדימה..... מה אמר דותן? זה לא נקניק זה תולעת.

לא מספיק שהסתבכתי עם אנשי אסט ותמיר עכשיו גם ועדת הגיל הרך תקפץ עלי!!

הגיע למשק בן אדם שהוא מומחה מספר אחד בארץ בקריאת כף יד. הכל התרחש בצורה חלקה ומעניינת ועם הרבה הגיון עד שהגיע ליד של משה גרשמן. תאוריה בת אלפיים שנה התנפצה תוך שניות והכל מול עיניו, היה גדול!

אני יודע שאני לא מחדש לכם כלום אבל בפעם החמשת אלפים גיליתי על בשרי שיעיש עדיין עיוור צבעים.....

דרך אגב, יש קבוצת כדורסל בכפר הנשיא, רוב החברה כבר יודעים את חוקי היסוד של המשחק!!!

זהו להתראות אורן.

ממישנתו של מסיונר

ממשנתו של מסיונר

הבעיה בעולמו היא:-
שיש בו הרבה עצב וכאב.
רבים בו בני האדם שאינם שמחים בחלקם.
לבני האדם אין די זמן
פרט לעבודה למען פרנסתם וקיומם.
אילו היה לבני אדם
זמן לחשוב
להרהר
להתבונן
ודאי היו מאושרים יותר.

בני אדם ללא פנאי למחשבה אינם מאושרים!!

ולכן...
עלינו לספק לאותם נפשות אומללות
זמן רב יותר
כדי שיוכלו לחשוב, להבין בעצמם
ולראות במו עיניהם
עד כמה אין הם מאושרים (!!)...
... כשאין בידם פנאי למחשבה!!?

ככה זה

א. בראשית היה "כלום" - וזה הרבה מאד.
למעשה זה כל מה שהיה!
הרמוניה מושלמת

אז הופיע הסדק הראשון בשלמות זו והוא אשר הפריד בין "כלום" ל "משהו" כאשר אותו "משהו" הנו המודעות הראשונה.
המודעות לאותו "כלום"
נוצר העולם הדואלי
הסדק בשלמות הזאת הינו דרכו של "אלוהים" לאפשר לנו לחוות אותה שלמות.
אין לדעת את "אלוהים" ללא אותו הסדק.

ב. חזרה - לשלמות - האלוהית, היא סתימת הגולל על אותו סדק. אותו סדק שמאפשר לנו להיות מודעים לשלמות.
השלמות לכשעצמה כוללת בתוכה את הסדק, והסדק מאפשר לנו להיות מודעים לשלמות. מכאן שהסדק כולל בתוכו את השלמות.
במילים אחרות המודעות שלנו כוללת את הכלל והכלל כשלעצמו כולל את המודעות שלנו.

א. המודעות לחיים.

המודעות למודעות שלך.
אין זה רק לדעת - זה הרבה יותר.
לדעת שאתה מודע יוצר הפרדה בין המודעות שלך לבינך (יעני - בינים לבין עצמו)
אני מודע לכל מה שכתוב לעיל - אז מה ?

ד. אתם לא מבינים? - לא נורא, יש כאלה שכן מבינים. (מסכנים)

דוד אלמן

המדור הברלמנטרי

לחברים שלום,

מאז הגליון האחרון שרק קומץ מוותיקי היישוב זוכרים אותו, החלה שמא חלה, התערערות בקרב השורות וגברה והלכה הדרישה להוציא כתב עט אשר יוכל לתת ביטוי להגויג ליבם ופתון להבל פיהם של חברי המחתרת והברלמנט באשר הם שם.

מכיוון שלהווה ידוע שבארצנו הכבושה (נכבשה עם הכרוב בשנת 1935 אחר גל העליה הפולנית) שולטת "מנטאליות של אפסנאים" כלומר, הדבקת תווי זיהוי לכל פריט ותופעה שמסתובבים חופשי יותר מ-30 שניות הרי שמדור זה יופיע בצורה מוסווה.

אתה הקורא ראה עצמך כמוציא לאור (אם תרצה מוציא לחושך), כתב אחראי, סגן כתב אחראי, קצין קישור, מבקר ומגיש תה. האפשרויות הן רבות ופתוחות וכמוהם גם מדור בלתי תלוי זה, אשר יהיה תלוי רק בך (או לצידך) קורא יקר!

זהו רק טבעי ששורות ראשונות אלו רואות אור בפורים חג הביטוי, ואם לא הבנת עד עכשיו אז דע לך שבימים טרופים אלו ה"פ" מוסוות בתור "ב".

בתקווה לשיתוף פעולה, בברכת חברים, תחי הרפובליקה האיסלאמית

יו אף (שעל) נר.

זיקפה לרש :

- יבו, יבו, אתה שומע אותי
תסתכל כאן סביב. סביב על הנוסטלגיה המתפוררת של הקבצנים. על הקירות המתקלפים.
- יבו אתה שומע בכלל?

- אני שומע !

- תסתכל על החברים הברשנים, על הכרס המתפתחת, על הראש המתייתם.

- כן, שחק אותה.

- על הקירות, האנשים, הנוסטלגיה.

- את זה כבר אמרת, עוד.

- יבו, היום אני יודע - בני האדם חיים את הרגע מעטים אלו הבונים יסודות לבנין שלהם, לכן גם נחלש הבנין עם השנים. כמו הגוף שמבקש מקלט בין ערמות בגדים, כך גם אנו ערומים אחרי קירות של בנינים.

- נכון

- אבל לבנינים האלו אין יסודות

- נכון, קליעה מדויקת

- היום אני יודע, יבו, התשתית הזאת יבו, התשתית מתפוררת, מתפנה בהדרגה שלב אחר שלב לעבר גבעת האצטרובלים

- לאן?

- גבעת האצטרובלים יבו, זאת המספקת לנו את הנוסטלגיה של הקבצנים, את הירח החיוור, את רמת הגולן, את האצטרובלים

- כן

- מה כן? מה נכון? תגיד משהו, תגיד יותר, ספר משהו... יבו אתה שומע אותי, יבו... (הלך)

מה אומרות בכלל המילים האלו לאנשי השתיקה (יבו ושות')
אנשי השתיקה הרובצים בבוק - עצלות עצמותיהם, עצלים המעשים, מתגמדות המחשבות, מתפוררים הזכרונות, מה זאת אומרת מילים?

בהקשר לעצמות בהקשר לעצלים, למעשים.

האם מוצאות דרכם בעד השתיקה, בעד הבוק, בעד המסיבות והזכרונות.

מסיבה לדוגמא -
חושך, הרבה מילים
אנשים שעושים דברים
משקה שחוזר, משחרר, מצרצר
(גפרור סיגריה מצית את האור)
אתה רואה ציבור לא מבוקר
יבו מרגשי די מנוקר
מחר ללא ערפל היום הוא נופל

- יבו טוב שחזרת אתה יודע קפה זה לא פתרון

- כן

- אתה יודע אתמול ירד גשם שלושים ארבעים מ"מ בצל. תאמין או לא על יד גדר המערכת ראיתי חצב. והאדמה בלעה בצמאון את הטיפות הגשם מפרנסת את ידידי החצב למיניהם.

אתה יודע יבו, אני מסתכל צפונה לעבר השדות על הטרקטור הירוק הנאבק ברגבים החומים, מסתכל מזרחה - נהר הירדן - מערב - הרים. מסתכל לשמים רואה שחור. אחרי העננים יבוא הכחול אחר כך המלאכים אחר כך ה"בגין".

היכן אנו בתוך התמונה הזאת יבו, הרי לקטוף את החצב אזור, השמים רחוקים מדי, אלוהים אין! יבו, אתה שומע בכלל, יבו... (הלך)

יבטושינקו הזה, רק כדורסל יש לו בראש.

רונן

מרץ 82: The Rosh Pina Blues

עננים בשמים ופטריות ברגלים
שיר צמחוני ללא מלח
על אמא טבע ואבא אלוהים
על כיוון שישנו לא מוסבר בריאה
יום יומית מורגשת לא מורגשת
זה נכון, זה זה
ואין זהה הכל פרטים פריטים
הזהה הוא האין
והדרך לישיבה כולה בעמידה
שלוש שעות בתשע שש שלוש
כך בין שתי נקודות עוברים אין-סוף קווים

ואז זה יגידו לך אפילו באגד ראש פינה
והשכל הוא פה לבירור
כי מציון שאר ירקות וגזר - לא תצא תורה
ומאגד ראש פינה בטח שלא
וכל אחד רק בשלו בשלו, בשל בשביל
בשביל החלב
בשביל מה
מה ? !

תגיד לעזיז שירשום ושלא ישכח לשים פרורים.

איתי

כל סוטה מארח: חשיפה עצמית על השואה

הם עשו זאת, סוף סוף הם עשו זאת.

לאחר כמה שנים של חוסר שימוש פונקציונלי, חזר הטלאי הצהוב לחזה היהודי.
לאחר שהפכו את הכותל לדיסקוטק, את מערת-המכפילה ל"מערה החשמלית", את ארץ ישראל
ל"שלמה" עכשיו הם הפכו את הטלאי הצהוב לכתם. וברקע שירה נלהבת "עצו עיצה ותופר"
ו"אל נא תעקור נטוע", ועיניים בורקות של יהודים מול ה"קלגסים הציוניים".

שעת לילה מאוחרת בתל אביב, ישנתי בכורסה הכי טובה בדירה וחשבתי על השימושים שעושה
היהודי בשואה. חלק מקווי המחשבה הולכים ונמשכים לאחור עד לבוסטון מסצ'וסטס, לדירה
של יהודה ומיקי, לא רחוק מ"קנמור סקוור". שנת '79. ברקע הדברים הדים של שיחות
אודות התוכנית החדשה שזה עתה מוקרנת בטלוויזיה "השואה".
אני יושב ועוצם עיניים. מנסה לראות את סבא שלי צועד עירום בתוך יער של עצים גדולים
ואפלים בפולין. הוא צועד לפנים בעוד המצלמה נעה לאחור, בכדי ליצור רושם של התרחקות
(ריחוק).

אחר כך קלז-אפ של הבור. שלושה גרמנים בצלב קרס על השרוול, משוטטים ברישול.
היהודים חופרים במרץ. אחר כך נשמעת פקודה ברמקול, אני לא מבין כי זה בגרמנית.

היהודים מניחים את כלי החפירה הצידה. מתייצבים על שפת הבור, בשקט. קלז-אפ, גרמני לוחץ על הדק מכונת היריה. קלז אפ, אל הסיגריה השמוטה בין שפתיו, יורה צורות מדודים. היהודים נופלים לבור.

קאט (מחסום בימית, יהודי עם טלאי צהוב מזה, חייל צה"ל מן הצד השני)

כך הסרטתי את מותו של סבא. אם כי להודות על האמת, לפעמים הוא מת בסרט, בגז, לפעמים בתליה. כל כך פשוט להסריט את השואה וכאן מתחיל הפרדוקס. משום שלמעשה את השואה לא ניתן להמחיש או להסריט, כי המסך האפור והקטן, או הגדול הצבעוני, הם מדיום ניטרלי. לעולם לא תוכל להריח את ריח העצמות השרופות שבקרימטוריום. וגם לא תריח את הצואה והשתן שיפרישו המומתים מרוב חרדה. לא תראה את אברי המין שהתקשו אחר המוות.

את השואה אי אפשר להעביר בפילטרים של המצלמה או התסריט. היא קיימת בסטנדרטים אחרים, ואותם אנשים שרואים בשואה רק את שיתוף הפעולה של היהודים בהריגת עצמם, מישרים קו עם אלה שרואים בשואה מזון לזקיפת קומה וחומר גלם לחישול גאוותנו הלאומית. משום שכשישבת וחדיתי בשואה מוסרית, היו הפרסומות שהוקרנו כל רבע שעה - שמפו ובון ומזון לכלבים וקרם יופי - הפרדוקס עצמו. ואולי התכנית עצמה היתה הפרדוקס.

אבל אמרתי לעצמי - יושב היום בארה"ב של אמריקה, יהודי עשיר ומשפשף בכפות ידיו, משום שהתכנית "שואה" העלתה את יוקרת ישראל ברחוב, והוא ממך את התכנית.

ואולי גם, זה שאני יושב פה בבוסטון ומאונן את השואה, צריך להיות ה"כתובת שכתובה על הקיר" שלי (אולי הטלאי הצהוב על חולצה תוצרת לוזדיה במחסום ימית, היא כתובת אחרת).

לעיתים נדמה לי שיש אנשים שרואים יופי בשואה, פני האנשים המתים יפים בזכרונם. והם שרים כשהם הולכים "אל נא תאמר הנה דרכי האחרונה"

למעשה כל האנטרפרטציות שלנו על השואה, דינן להיות כאותה סדרת טלוויזיה. תמיד יצאו הדברים סינטיטית ומכאן ברור, שבשביל לדעת את השואה, צריך להיות בשואה, צריך לתפוס אותה בכל החושים, בשמיעה, בראיה, בריח, במישוש. בכל גרסה אחרת שניצור נמצא אחד מחושים מקופח.

לא יעזור כלום, השואה היא מחזה שלא אנחנו כתבנו. השואה נכתבה בשבילנו, מי שרוצה להדחיק שידחיק ומי שרוצה לעסוק יעסוק. אבל מי שמחפש בשואה את הדבק שיאחד את העם לזקיפות קומה עם הרובה ביד והעין בכוונת, עושה דבר איום, משום שהשואה למרות שהיא של כולנו, היא גם אישית מאד. יש מאתנו שאבד אלוהיהם בשואה ויש כאלה שמצאו אותו שם. ישנם שזוקפים קומתם דווקא ביום השואה וישנם שקומתם שחה באותו היום. ישנם שבוכים בסתר וישנם שבוכים בפרהסיה.

ישנם שהולכים לרקוד ולשיר ולשמוע מוסיקה ביום השואה, משום ש"יום השואה" מוכתב מלמעלה, לא אומר כלום להם ולבריאותם הרעננה. אולי מחר יהיו עצובים, אולי היו שלשום, אבל למה דווקא היום.

אולי למרות הכל השואה היא אפיזודה בחיי העם היהודי ולא "כתובת על הקיר", אולי כל העם היהודי עצמו הוא "כתובת על הקיר" ואולי השואה באמת פרטית ולא אוניברסלית. ולכל אחד היתה שואתו שלו, אותה ראה דרך ארבות עיניו בזית של 180 וחש אותה על בשרו בטמפרטורה מסוימת.

על כל פנים לא נתפוס אותה ממש. משום שתמיד, תמיד כשנרצה, נוכל לצאת מהסרט הפרטי הקטן שלנו ולחזור ליום יום. ואותם אנשים שהשואה היתה יומם והיום הוא לילם, חיים בשקט את השואה שלהם ורואים אחרת את הדברים.

וחוץ מזה תמיד אנחנו יכולים לפתוח פלייבוי ולראות דברים יפים. אבל ישנם שלא יכולים וזהו.

ITIT